

værlid at skratte over os. Vi var med andre Ord oplaget og taget under Beskydning. Ustandselig fløj Kuglerne over Hovedet paa os, og naar de ramte Træerne, regnede det med Kviste ned over os.

Jeg hørte pludselig et skarpt Smæld og opdagede, at Skytten var ramt i ansigtet og død med det samme. Jeg råbte til Kaptajn Bartholdy, som paa det Tidspunkt laa ved siden af os, at Skytten var dræbt, og jeg fik saa Ordre til at overtage rekylgeværet. Kort efter blev Forsyneren ramt og haardt saaret, og ustandselig fløj Projektilerne om os, saa vi maatte blive liggende fladt ned.«

Skytten, P. J. Andersen fra Skalbjerger på Vestfyn, døde på stedet da han blev ramt i hovedet, mens forsyneren, Poul Søgård fra Odense, der blev hårdt såret i brystet, døde et par timer senere. Ved kanonen kæmpede Larsen:

»Den Panservogn, der var gået på tværs, var imens blevet slæbt væk, og saa kom der tre til lige efter hinanden. Vi skød – et Skud – så gik Kanonen i staa (svigtende Udkast). Aldrig i de automatiske Vaabens historie er en Funktionsfejl blevet afhjulpet saa hurtigt. Vi skyder igen, den første Panservogn gaar i grøften lige over for os, den næste faar to Skud, saa – svigtende udkast. Men Panservogn nr. 2 havde fået nok, den røg i Grøften bag nummer 1. Men der er stadig en tilbage. Vi naaede lige at faa Kanonen til Skud, da den var en halv Snæs Meter fra os, saa fik den alt, hvad vi kunne give den. Det var også nok.«

Den fjerde panservogn blev ramt i siden, så den ændrede kørselsretning. Den kørte ganske kort på tværs af vejen og lige ind i et træ, ud for haven, hvor resterne af maskingeværgruppen opholdt sig. Tyskerne gjorde et ophold i deres fremrykning, da de fire panservogne var sat ud af spillet. Ved kanonen i grøften, mente korporal Larsen, at det værste nu måtte være overstået. Sergent Løvgreen:

»Da det var overstaet, lagde Korporal Larsen sig op på Knæ, fiskede sin Pibe op og sagde: »Nu vil jeg Fanden banke mig ha' en Smøgl!«

»Saa kan du faa Ild af ham der ovre« svarede jeg og pegede paa Panservogn nr. 2, der var ved at dreje sit Maskingevær over mod os. »Fy for Satan,« sagde Larsen, og saa var han paa Maven

igen. Kanonen kunne vi ikke dreje derover, vi prøvede at plante ham ned med Karabinerne, men Kuglerne prellede af.

Nu kan I jo prøve at spørge Axel, hvordan han ville synes om at ligge og glo ind i Munden paa et Maskingevær paa 20 Meters Afstand, og saa var det til dels den korte Afstand, der reddede os. Larsen fik lige sagt til mig: »By-by Løvgreen, nu skridder vil!« så begyndte Fyren at spytte Kugler en halv Meter hen over Hovedet på os. Panservognen hældede for meget, saa han ikke kunne få Maskingeværet langt nok nedad, og paa grund af den korte Afstand var spredningen for lille. Pludselig vrælede Larsen: »Hvorfor helvede rammer du ikke din Idiot!« og skulle lige til at springe op, men jeg fik ham jo omgående trukket ned igen.«

Larsen og Løvgreen forsøgte at få drejet kanonen, men der var en sten i vejen. De kunne ikke arbejde med denne opgave uden risiko for, at de blottede sig over for de tyske skytter. De var nødt til at holde sig mere eller mindre nede på maven hele tiden. De besluttede derfor, at det var bedst at trække sig tilbage. Baglæns krybende forsøgte de at komme bag om et hus, som stod et lille stykke bag ved dem. Løvgreen:

»Lige som vi var ved at naa i Dækning bag Huset, begyndte Resten af det tyske Pansertog at blusse løs paa os med 2 Maskingeværer og 2 Fodfolkskanoner, så der var en »tyk Luft«, som Larsen sagde. Og saa sprang der en Granat lige ved Siden af os. Larsens højre Skulder blev flået (dog kun Kødsaar), og jeg fik noget omtrent over det hele. Noget i venstre Tinding (vi havde kun Motorhelme paa), noget under venstre Øje, en lille Splint gennem Naesen, noget i Nakken, i venstre Overarm, i venstre Laar og endelig en lille ondsksfuld Djævel af en Splint, der gik ind i højre Has og paa langs gennem mit skøntformede Højreben. Paa den Tur opførte den sig nærmest som en løbsk Rundsav, idet den flænsede alt, hvad den kom i nærheden af.«

Det lykkedes kaptajn Bartholdy at få samling på de fleste af sine folk, og han besluttede, at de skulle flygte mod Røde Kro. De nåede dog ikke ud af Bredevad. Netop som de skulle forlade byen, blev de overrasket af en større gruppe tyske soldater, der kom